

12 — BELLE HOTEL

Najbliži hotel nikad nije značio i pravi izbor. Ali, gospodin Vešblau nije imao nikakvog izbora. Sapseo se, i tamo gde je šakom potražio nešto čvrsto, da se osloni, otvorila su se vrata i on je bukvalno upao unutra.

Samo sekundu pre neg' što ga je livrejisani vratar ljubazno zamolio da ne smeta „prometu“, oko srca je hladnoću osetio. Đipio je, bacio se natrag da nešto zgrabi.

„Gospodine!“, doskakutavao je Livrejisani „zamolio bih vas da ne smetate prometu“. Uslužno, upirao je celim dlanom, „Izvol'te za pultom“.

Gospodin Vešblau je stajao u vratima, izgužvani mantil se pokislo cedio. Grlio je svoje pokupljene kofere, brojem čak četiri ih je imao. U svakoj šaci po jedan, pod miškama još isto toliko. I oni su se cedili.

„Gospodine!“, prevrtao je očima Livrejisani „Za pultom! Izvol'te!“, sasvim je gubio živce. „Promet!“, bečio se, mahao dlanom, obogaćivao hotelski vazduh sveže kišom propranim, onim uličnim.

Učinilo mu se da je video roze zeku. Kao da je plišan bio, a možda i nije. Glava mu je pala unapred, ušima mu je u klimoglavu zamlatio. Mrak je dozvoljavao tek toliko. Napipao je i pridigao zeku, da sedi.

Svinuo se tražeći prekidač. Nije želeo svetlo s lustera, verovao je da svaka hotelska soba mora posedovati i lampu, barem jednu. Našao ga je! Prekidač nije radio, samo je kliktao.

Zeku je gravitacija i opet pokrenula, njonjom je lupio o nahtkasnu. Podigao ga je, sklopio mu uši iza glave i sve zajedno pritisnuo uza zid, da stoji. Nasmehio mu se.

Lupilo je njonjom o nahtkasnu.

Gospodin Vešblau, za prijatelje samo Plavi, je pozeleo da mu se prispava. Dugo nije spavao, priviđale su mu se razne stvari, to barem nije bila tajna. Vucarao je kofere odavno, odande pa donde, bilo žega ili kiša. Uglavnom kiša. I uglavnom, stračare. Tad, hotel mu se sam ponudio, slegnuo je ramenima, sazio nerasperptlane cipele, bubnule su sa ivice kreveta. Opužio se koliko da tek škripne podanj.

* * *

„Tras! Tras! Tras!“, dernjao se zeka s uzvišenog mesta nahtkasne. Brkovima nije ni makao, toliko je ozbiljan bio. Livrejisani je pritrčao, zadihan kao okasneli. Triput je lupio glavom o goli patos. Potom, nije čekao da se dvaput pozove, pritrčao je, kleknuo, glavu pručnuo zeki pod levu mišku. Tek tad se smirio i zadovoljno dahtao. Pomalo se i oblizivao. Desnom ga je zeka mazuckao.

Čudnim čudom, roze zeka je ustvari po glavi prilično prosed bio. Moglo bi se reći, kao da je periku natakario. Da je neko sa strane gledao, rekao bi i da mu je dobro stajala.

„Tras! Tras! Tras!“, po drugi put se zeka proderao. Po drugi put, to nikad nije valjalo. Livrejisani je glavom poskočio, zeka ga je samo jače pomazuckao, pa se ovaj smirio.

Plavi se pridigao i seo. Napipao je prekidač, ali se setio, pa je samo palac-kažiprst potezom obnevidele oči protrljao. Zevnuo je, mašio za cigaretama na nahtkasni. Livrejisani ga je odmah ujeo. Gospodin Vešblau je osetio da nije među prijateljima.

„E tako“, ušmrknuo se zeka samozadovoljno. „To, tek da se razumemo“ ugriz je možda malo jenjavao. „Ovde JA pravdu delim! Tras! Tras! Tras!“, nervozan, prosto se nije mogao kontrolisati. Ni Livrejisani, izmigoljio se iz zagrljaj-ugriza i tresnuo triput glavom o patos. Gospodin Vešblau je s nevericom pokušavao da vidi našta mu puštena šaka liči.

„Gospodine Vešblau“, nakašljao se roze zeka, u svojoj sudnici je red iznad svega cenio „Vi!“, pojasnio je „Samo jedno pitanje“.

Nije mu verovao, znao je on te, „od samo jednog pitanja.“ Ipak, promuljao je to jedno: „Da?“.

„Šta imate u koferima?!“, upiljio se zeka, da se i kroz pomrčinu jasno videlo.

„A, pa to je moja stvar, privatna“, rešio je gospodin Vešblau da granice ipak mora biti.

„Dobro, da preformulišem. Kad ste poslednji put bolje zavirili u svoje kofere?“, uporan je zeka bio.

„Moja stvar!“, odgovorom se bezobrazio. Livrejisani je zarežao.

„Pa što ih onda vucaraš, magarčino jedna?!“, dernjao se zeka puštajući da mu se dostojanstvo satrune. I bela perika mu je spala.

„To je već treće pitanje!“, opet je privilegao „Ja sa vama više ne želim da razgovaram!“. Rukom je krenuo da popravi jastuk, a u jastuku... Već je upoznao taj teški stisak, kao od ralja. Tišina. Gospodinu Vešblau nije ni pomišljao da se pomeri, čekao je i neverovao.

„Dobro“, presekao je zeka nameštajući periku „osuđen je, imenovani, na čitav dan!“, odigao je pogled, prošarao po sudnici „Bez kofera!“.

I nije bilo nikakvog lupanja. Samo je spolja jasno svanjivalo.

Gospodin Vešblau se tiho izvukao iz sobe, pa stepeništem dole, brže pored na pultu usnulog Livrejisanog. Napolje, van iz hotela.

* * *

„Gospodine, vi ste pijani!“ treći put mu je šanker viknuo u uvo. Složio se sa njim, i krenuo napolje.

„A da se plati?!“ mašio se za nečim ispod pulta.

Plavi je mogao samo raskriliti rukama, sasvim se složio da su batine jedini izlaz.

„Plaćeno je“, izvukla je karticu iz bankomata u pultu. Uхватила ga je da se o nju osloni, i nabodu vrata.

Park, zelenilo, probudio se pod drvetom. Kao da odavno drvo nije video. Veliko, i razgranato, kratilo je pogled da se nebo tek providi. Bilo je i oblačića, lebdeli su krošnjom.

Video je Plavi i nju, pojavljivala se i s leva, i s desna. Nije najsigurniji bio da l' je sve bilo ona, il' je i nešto od neba u krošnji preteklo.

„Alo!“, pljesnula ga je po obrazu, nikako slabašno. Opet je otvorio oči. I video njene. Znao je da je bitno da se seti, ali mu to nikako nije polazilo za glavom.

„Spavaš ceo Božiji dan. Ustaj!“ drmusao se Plavi kao da ga tresu. Uspeo je da sedne, krenuo i da se uspravi. Osećao je da joj toliko druguje.

„Ja sad moram ići“, osmehnula mu se. Pokušao je i on njoj.

„Ali, vidimo se doveče“, pakovala je neke prosute sitnice natrag u torbicu.

Stajala je spremna da krene, krošnja ju je iznad krunila. „U kafić doveče neću. A kod mene ne možemo, matorci i to“, vrćnula je guzicom okrećući se.

„Jel' znaš neki hotel?“ cmoknula je vazduh u njegovom pravcu, i otišla.

Cmoknuo bi i on nju, ali, zaspao je.

Zasvrbeo ga je nos, jako. Otvorio je oči, mrak je obećavao da će se uskoro sasvim zacrniti. I kišica je počinjala.

„Magarčino! Kaznim te na dan bez kofera, a ti? Naroljaš se k'o krme!“, glas je prepoznao da mu ni roze boju nije morao proveriti.

Pridigao se Plavi. Odjednom mu je jako hladno bilo, utegao je pojas svog kišnog mantila.

„Vaši koferi!“, klanjao se Livrejisani spuštajući ih u blato.